

192. ПОЈАЊЕ

(На глас бр. 111.)

1. Пробуд' се сад, о Дух сведока!
Плам прве љуб'ве нек нам греје груд,
Нека над нама сад к'о некад
Језици пламни букте веће свуд:
Дижух' се к' небу нека њихов плам
Уједно стопи срца верним' нам'.
2. Зар се угаси љуб'ве пламен?
О није, већ нек буде у нама
Снага и Бож'је семе оно,
Што плода носи, зре и успева,
Љубави пламен донесе нам тад'
Чист зрак небесни и победу рад'.
3. Ти си, Пастире, нас учио,
Да с' трудом дело Твоје градимо;
Да у нам' љубав не охладни;
Већ да нас веже, да Ти служимо!
Нека нас крепи у свој страхоти,
И нек нас учи у Те с' уздати.
4. Твој крст је, Спасе, школа наша,
Да Теби срце предадемо сви,
Покоја да нам има душа,
Да се у паклу не мучимо ми,
Нек Ти с' пастирски крепко ори глас
У нашим срцама, нек обнови нас!
5. Неба нам врата с' отворена,
Вечно стојимо у завету Твом;
Кад Ти служимо и надамо с' -
Оденућеш нас светим украсом;
Када земља и небо пропадне
У мира завету Твом с' остане.
6. Тешка ј' борба на смрт и живот; -
Страшљивац бежи, јер се он боји;
Само који у Христу живи,
Он је к'о оклоп и тај постоји.
На дјело, браћо! штит је нама Спас, -
Кад победите, венац чека вас!